

Mihai Chiuaru

CAPRICII

Una dintre problemele de stricta picturalitate asupra careia revine mereu Mihai Chiuaru este aceea a relatiei dintre spatiul nedefinit, actualizat de miscarea infinita, nemotivata de un tropism spre ordine si forma, (un spatiu dinamic si concret populat de o materie diversa, ca prezenta cromatica, de accidente figurative, cu statut de evenimente, ca urme si ca nuclee de semnificatie dispersate) si o presiune a limitei, a semnelui care decupeaza si contine depozite de informatie condensata.

Tentat de miscarea libera a maselor cromatice, a caror expansiune este, totusi, manevrata de o intentie compozitionala subtexta, el pune in joc conditia insasi a figurii, dar nu ca rezultat al mimesisului sau imaginarului producator de semne, ci mai ales ca limita, ca efect al unei procesualitati limitative.

Figura se impune ca forma inchisa, care decupeaza un fragment din energia in curs de materializare spectaculoasa, investind-o cu semnificatie. in acest punct al exercitiului artistic tensiunea dintre ilimitare si inevitabilul limitarilor inceteaza a mai fi o problema pur picturala devenind o problema de semnificatie, de sens. Sensul se instaureaza in jocul dintre dinamismul pur, aproape de seductia haosului si figura ce tinde mereu sa organizeze spatiul si dinamica temporala, fie prin centrare, oferind un reper care da sens desfasurarii, fie prin includere, devenind un continator, un depozit de informatie smulse chiar fulgurant efemeritatii.

Alexandra Titu